

Den forferdelige dagen ingen ønsker å snakke om

David Wilkerson February 5, 2007

"Herrens dag skal komme som en tyv. Da skal himmelen forgå med et drønn, elementene skal komme i brann og oppløses, og jorden og alle gjerninger som er gjort på jorden, skal komme fram i lyset.

"Når nå alt skal gå i oppløsning, hvor hellig og gudfryktig bør dere da ikke leve, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den. Da skal himlene fortæres av ild og elementene brenne og smelte.

"Men vi ser fram til det han har lovt: en ny himmel og en ny jord, hvor rettferdighet bor. Fordi dere venter på dette, mine kjære, skal dere legge vinn på å bli stående for ham med fred, uten flekk og lyte." (2 Pet 3,10-14).

En kjent TV-evangelist forskrekket nylig vår nasjon med en profetisk advarsel. Han sa at Gud har åpenbart for ham at et plutselig terroristangrep snart kommer til USA, og at masser av mennesker vil bli drept. En liknende profeti ble gitt til nasjonen av en annen respektert TV-evangelist.

I de seneste ukene har jeg mottatt profetier fra ukjente, men gudfryktige pastorer som roper ut det samme budskapet. Disse hyrdene advarer om at: "en stor katastrofe kommer snart og plutselig. Den vil være så ødeleggende at verden kommer til å grøsse. Ting vil aldri bli det samme etterpå."

Nyhetskommentatorer har nå slått seg sammen med dette koret.

Jeg hører stadig at nyhetsformidlere forutsier det samme: en forferdelig verdenskrise kommer til å skje. Jeg tror at disse forvarslene fra den sekulære verden er Guds Ånds måte å advare de ikke-troende på. Nå føler selv de ondeste mennesker på jorden en indre gnaging i sin sjel om at en forferdelig, fryktelig dag nærmer seg raskt og uunngåelig.

Akkurat nå er verden i en fryktelig uorden. Jeg tenker på den forferdelige grusomhet som skjer i Darfur i Sudan. Over 300.000 mennesker har dødd der, og 2 millioner andre har blitt flykninger. Mens verden ser på i skrekk, ute av stand til å stoppe slakteriene, sitter et korrupt FN lammet og ser på. Mye av matvarehjelpen går til å støtte militære opprørsstyrker.

Terrorismen trappes opp, og verdens makter er forvirret. FN blir kalt "Mission Impossible" ("det umulige oppdraget"), da Sikkerhetsrådet er håpløst splittet. I mellomtiden haster Nord-Korea og Iran med å bygge seg opp atomarsenaler, og Iran truer med å slette Israel av kartet. For disse frafalne nasjonene er en hvilken som helst trussel om sanksjoner fra FN er spøk. De spotter åpenlyst rådets høytidelige resolusjoner.

Imens stiger Kina raskt opp som en global stormakt, fast besluttet på å erstatte Amerika som verdens eneste supermakt. Den kinesiske regjering øser milliarder av dollar inn i Afrika, Sør-Amerika, det Fjerne Østen og Latin Amerika for å kjøpe seg innflytelse fra nasjonene. Nå ser det ut som om alt er laget i eller av Kina. Hvem er det som lytter til disse profetiske advarslene og gir akt på dem?

Verdens nasjoner og deres ledere lytter ikke til alle alarmklokkene som ringer. Men de fleste vil sannsynligvis ikke engang høre advarslene. Lik de stivnakkede kongene i Bibelen som rev profetenes advarsler i stykker, og spottet alt som ble profetert til dem.

Det er sant at alle som hater Kristus spotter. Den sekulære verden spotter de predikantene som kommer med disse dystre advarslene, kaller dem dommedagsprofeter og sier at de er gått fra forstanden. Akkurat slik Skriften forutsier så hevder dagens spottere: "Alt fortsetter slik det har vært fra tidenes begynnelse. Ingenting kommer til å stoppe utviklingen av verdens velstand. Alt er bare vel."

Faktum er at alle som elsker denne verdens ting kommer til å trekke på skuldrene over alle slike advarsler og profetier. Dette er også sant om mange kristne. Dersom en troende overgir seg til velstand og suksess – dersom han ønsker en billig religion, billig nåde – så vil han vende øret bort fra et slikt hardt budskap.

Personlig er jeg sjokkert over de mange Guds tjenere som åpenlyst forakter dem som advarer om at det ligger vanskelige tider foran oss. Jeg forstår ikke hvordan de kan avvise ethvert profetisk budskap som lyder. Tenk over dette:

- Akkurat nå sender våre nasjonale sikkerhetsleder ut advarsler i USA – gule, oransje og røde varsler, inkludert advarsler som gjelder luftfarten.
- Fremstående sikkerhetsfolk advarer om at en mulig skitten bombe kan bli sprengt av terrorister, og mange menneskeliv vil være i fare.
- I New York City har alle sikkerhetsfolk vært gjennom øvelser for å være rede når et angrep skjer. Nyhetsrapporter gjentar stadig at dette angrepet ikke er et spørsmål om "hvis", men om "når". Det er bare et spørsmål om tid før det skjer.
- Ekspert på helse advarer om en verdensvid epidemi og forutsier at millioner vil dø. HIV/AIDS herjer allerede i verden, og har oppslukt nesten hele Afrika.

Hvordan reagerer Kristi legeme på disse advarslene? I mange kirker hører man ikke om uhyrlighetene, om terrorismen, om tragiske epidemier. I stedet består budskapene som fremføres fra disse talerstolene av motivasjonstaler, spøk og underholdning. Alt dette er åndelig babyamat, uten at noen ord om den kommende dommen blir talt.

Men skriften er på veggen, erklært av Skriften og med ekko fra verden: en forferdelig dag står foran oss. Hva er det for noe religiøse mennesker får høre i denne viktige advarslenes tid?

Flere og flere predikanter fremholder for sine tilhørere: "Gud ønsker at du skal bli rik. Han vil at du skal reise på første klasse. Så kast deg på toget nå." De faller i det samme pengedrevne evangelium som Jesus drev ut av tempelet på sin tid.

Jeg tror at Gud elsker å velsigne sitt folk, og det finnes løfter om økonomiske velsignelser til de som dekker behovene til de fattige, enkene og de farløse. Det er ingen synd å være velstående. Mange økonomisk velsignede troende støtter misjon og velgjørende arbeid rundt om i verden.

Men allikevel kaller den Hellige Ånd på verden, gjennom mange profetiske røster i tillegg til verdens egne røster. En forferdelig oppgjørets dag står for døren, men de fleste mennesker – inkludert de fleste kristne – ønsker ikke å snakke om eller tenke på den.

Dersom det er så få som lytter, hvem er så disse profetiene myntet på? Hvorfor vil Herren gi dem, dersom det er så få som gir akt på dem? Hvem i all verden er det som kommer til å høre disse advarslene?

Jeg tenker på Jeremia, Ezeiel og andre gammeltestamentlige profeter som advarte om Babylons fall, den tidens verdensmakt. Profetene talte også om kommende ødeleggelser over kaldeerne, medeerne, perserne og over Tyrus. Men disse profetiene nådde aldri disse hedenske nasjonene eller deres ledere.

Selv det frafalne Israel spottet de røstene som ropte i ødemarken. Så hvorfor kom Gud med disse advarslene i det hele tatt? Hvem ville tro på et slikt budskap? Og hvem er det Gud taler til? Gud taler alltid til sin trofaste rest.

Opp gjennom historien har Gud alltid sendt profeter med advarsler for å vekke opp den sovende bruden. Han åpenbarer hvor langt på natt vi er kommet i slike advarsler for å vekke opp en sovende tjeneste eller menighet.

Mens Gud taler til menn som har prekestoler som når hele nasjonen, må Herren mange ganger finne ydmyke, ukjente, skjulte vaktmenn for å gi sine advarsler. Han har plukket predikanter som ikke har noen egne ambisjoner, menn som er innelukket med Gud i bønn. Disse pastorene er foraktet og latterliggjort og blir kalt uvitende og ulærde. Men de er ikke redde for å bære en slik skam. De er sannelig de "svake" som blir sendt av Gud for å konfrontere de vise.

Og bare de som lytter og ikke er forelsket i verden vil høre de profetiske advarslene disse profetene kommer med. Bare de som lengter etter Herrens komme vil oppleve at dette budskapet virkelig ringer i deres hjerter.

Her er grunnen til at Gud advarer disse trofaste: det er slik at når den plutselige katastrofen rammer, så blir de ikke slått overende av frykt. Når denne forferdelig begivenheten skjer, så må Guds folk vite at det som har skjedd ikke er et uhell eller en tilfeldig handling fra hensynsløse nasjoner. De skal bevare Kristi fred i sine hjerter i full visshet om at Gud fremdeles er universets Herre.

På denne måten vil Herrens folk ha blitt advart. Og de får ikke panikk når andre menneskers hjerter svikter dem av frykt for alle de forferdelige ting de ser komme over verden.

Apostelen Peter forteller oss at "Herrens dag skal komme som en tyv." Med andre ord plutselig. (2 Pet 3,10).

Peter sier at Herrens dag ikke vil være en gledens dag, men en skrekkens dag. Den lover at plutselig og uventet "skal himlene fortæres av ild og elementene brenne og smelte."

I følge Peter skal denne dagen komme plutselig, "som en tyv om natten." Og den vil være ledsaget av en veldig støy. Forestill deg det: selveste elementene vil smelte og brenne med fortærende ild, som en stor brann som fortærer og oppløser alt i sin vei.

Hvordan skal vi utlede en slik begivenhet? En respektert teolog har skrevet: "Dette høres ut som et kjernefysisk ragnarok." Uansett om denne mannen har rett eller ikke så er det tydelig at Peter taler om en voldsom, global begivenhet.

Så hvem er det apostelen adresserer disse ordene til? Hvem profeterer han til? Peter har skrevet dette brevet til "de kjære," en trofast rest av troende: "Mine kjære! Dette er nå det andre brevet jeg skriver til dere. Med disse brevene ville jeg vekke dere opp ..." (2 Pet 3,1).

Kort fortalt så sier Peter til sine lesere at han skal profetere et budskap som ingen ønsker å høre – ingen, det vil si, ingen unntatt den kjære rest. Og, igjen ifølge Peter, så vil det være et ord som er så voldsomt at det i stor utstrekning vil bli spottet og ledd av. Han forteller kort og godt disse troende: "Spottene vil komme. Og de vil spotte både profetiene fra de gammeltestamentlige profetene og våre dagers apostler."

Legg så merke til hva Peter sier videre: "Men de himler og den jord som nå er, har dette Guds ord spart til ilden; de holdes oppe inntil dommens dag da de ugudelige skal gå fortapt." (2 Pet 3,7).

Her ser vi det samme ordet som Gud ga til Noas generasjon, som han dømte ved å sende en flom. Det er også det samme ordet Gud ga om Sodoma og Gomorra, et samfunn som ble dømt med ild. Nå, sier Peter, kommer det samme ordet fra Gud, som holder tilbake "en stor altoppslukende ild for denne tid." (3,7 min omskrivning). Når vi hører et slikt budskap er det noe som reiser seg i oss og sier: "Dette er for mye å tåle."

Når vi hører ord som det fra Peter, så er vår første reaksjon å skyve det fra oss. Vi tenker: "det er så mange dårlige nyheter i dag, så mye som fører stress inn i våre liv. Så mange tragedier som kommer mot oss fra hele verden. Hvorfor må vi høre dette budskapet nå?"

Det er helt sikker mange kristne som krymper seg over det budskapet Peter fremfører her. I sine tanker kan de undre seg: "Hvorfor må vi bli minnet på dette? Hvorfor ikke bare la det skje?"

Men Peter gir oss grunnen til at dette budskapet må bli hørt: "Når nå alt skal gå i oppløsning, hvor hellig og gudfryktig bør dere da ikke leve." (2 Pet 3,11).

Her er kjernen i Peters profeti. I lys av at alle ting plutselig går i oppløsning så bør Guds elskede undersøke sin egen fremferd. De som ser etter oppfyllelsen av Bibelens profetier burde bli forvandlet til Kristi bilde, i oppførsel, i tale og i tanker.

Peter sier at Herren ikke er sen med sitt løfte som noen holder det for senhet. Med andre ord så har ikke Gud sluppet løs ilden han har på lager, av en eneste grunn. Det er ikke bare for at syndens beger skal fylles opp. Nei, Herren holder dommen tilbake på grunn av sin evige tålmodighet mot syndige mennesker, "for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal nå fram til omvendelse." (2 Pet 3,9).

Men ta ikke feil: ilden kommer. Og av den grunn skal vi "legge vinn på å bli stående for ham med fred, uten flekk og lyte." (2 Pet 3,14).

Tragisk nok så er det mange som blir forvandlet til denne verdens bilde i stedet for til Kristus. Mange kirker ser mer og mer ut som den sekulære verden, og forkynner ingenting annet enn et budskap om "hjelp deg selv". Du kan ikke se forskjellen på slike kirker og de fleste sekulære motivasjonskurser.

Hvilken tragedie å gå feil vei i en tid som denne. Men på tross av alle disse tingene kaller Kristus sine kjære til å trekke seg nærmere ham, og til å granske sin vandring i lyset av Guds Ord.

Da Kristus vandret på jorden advarte også han om en stor katastrofe som ville komme over Jerusalem og Israel. Det var faktisk slik under aposteltiden – spesielt på Paulus' tid – at det var mye forfølgelse på grunn av Jesu harde advarsler.

Da Paulus dukket opp på scenen feide kjødelige lærer fra djevelen gjennom kirken. Falske profeter hadde stått frem og fått tilhengere i de tidlige "Pinse" kirkene. Ugudelige predikanter sto frem som lysets engler og forkynte læresetninger som var fra demoner.

Imens florerte homoseksualitet i verden utenfor. Gjennom det romerske keiserriket var seksuelle perversjoner og jakt på sensuelle opplevelser mer regelen enn unntaket. Jeg'et ble opphøyd, kjødet ble tilbudt og stoltheten satt i høysetet. Selv tempelet i Jerusalem hadde blitt en røverhule hvor hyrdene bare fokuserte på penger.

Paulus sa om dette samfunnet: "Fordi de ikke brydde seg om å ha kunnskap om Gud, overgav Gud dem til deres egen sviaktende dømmekraft, så de gjør slikt som ikke sømmer seg. De er fulle av all slags urett, umoral, pengejag og ondskap, av misunnelse, mordlyst, strid, svik og falskhet. De farer med sladder og baktalelse, hater Gud og bruker vold, er overmodige og skryter og finner på all slags ondt, de er ulydige mot foreldre, uforstandige, upålitelige, ukjærlige og ubarmhjertige." (Rom 1,28-31).

Det høres ut for meg som om Paulus beskrev vår tid. Han var klar over Herrens profeti om at det ville komme en total ødeleggelse. Dagen skulle komme da Jerusalem ville stå i brann. Tempelet og byen ville bli jevnet med jorden.

Dette marerittet rammet dem i år 70 e.Kr., akkurat slik Paulus og Jesus hadde profetert. Det var en scene som var så forferdelig, en tragedie av slike episke dimensjoner, at ingen kunne ha forestilt seg det på forhånd. Hva var apostlenes budskap på randen av den kommende forferdelige dagen som lå foran dem.

Her er budskapet Peter forkynte:

"Nå vet dere dette på forhånd, mine kjære. Vær derfor på vakt, så dere ikke faller ut av deres faste stand. La dere ikke rive med og bli ført vill av mennesker uten noe holdepunkt. Dere skal vokse i nåden og i kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus." (2 Pet 3,17-18).

Her er budskapet Paulus forkynte:

"Da kan dere leve et liv som er Herren verdig, og som fullt ut er etter hans gode vilje. Da bærer dere frukt i all god gjerning og vokser i kjennskap til Gud." (Kol 1,10).

Når vi betrakter apostlenes budskap, hvilket ord skulle vi forvente å få til dagens samfunn på randen av dommen?

Vi finner at dette ordet kommer fra Paulus, og det er rettet mot dem som er elsket av Kristus: "Mine bønner for dere er at dere jager etter felleskap med, vokser i åndelig kjennskap til og vandrer verdig for Kristus." (Kol 1,9-10, min omskrivning).

Så hva er det som kreves for å vandre til Herrens behag? Paulus forteller oss: "Dere er Guds utvalgte, helliget og elsket av ham. Kle dere derfor i inderlig medfølelse, godhet og ydmykhet. Ta dere ikke selv til rette, men strekk dere langt, så dere bærer over med hverandre og tilgir hverandre, hvis den ene har noe å bebreide den andre. Som Herren har tilgitt dere, skal dere tilgi hverandre." (Kol 3,12-13).

Paulus forteller oss rett ut: "Her er mitt ord til dere i disse kritiske tider. I lys av de vanskelige tider dere vet vil komme, så skal dere prøve deres vandring med Herren."

Med andre ord skal vi spørre oss selv: "Blir jeg mer lik Kristus? Blir jeg mer og mer tålmodig, eller mer og mer hissig? Mer snill og mild, eller mer slem og kranglete? Mer mild og tilgivende, eller mer bitter og full av nag? Bærer jeg over med andre? Holder jeg ut med svakheter og feil hos dem som står meg nær, eller må jeg alltid ha rett?"

Paulus antyder at, i lys av en slik kommende dag, så spiller det ingen rolle hvilke oppgaver du fullfører eller hvilke barmhjertige gjerninger du gjør. Uansett hvor snill du er mot fremmede, uansett hvor mange sjeler du frelser, så gjenstår dette spørsmålet: Blir du mer kjærlig, tålmodig, tilgivende og overbærende?

Å granske din vandring med Kristus består ikke så mye i å se hva du gjør, som å se på hva du blir. Hvordan kan vi tillempe oss denne Kristus-like vandringen?

En slik vanding kan ikke oppnås ene og alene ved menneskelige anstrengelser. Det skjer ikke gjennom egne beslutninger, ved å si: "Jeg vil bli en slik kristen." Tvert om skjer det gjennom den Hellige Ånds verk, gjennom troen på hans Ord."

Først leser vi disse ordene og tror at de er Guds kall til oss, til å granske oss selv. Så ber vi Ånden vise oss hvem vi i sannhet er, og måle våre liv opp mot hans Ord. Så ber vi den Hellige Ånd om å hjelpe oss å til å forvandle oss.

Du skjønner, vi blir alle forvandlet, enten det er til Kristus eller det er til verden. Og jo eldre en kristen blir, jo mer skulle han og hun bli lik Kristus. Våre ekteskap skulle ikke være helvete på jord. Vi trenger å ta på oss våre ektefelles lidelser og sår, og bli tjenere for hverandre. Barn i kristne familier skulle se sine foreldre forvandle seg, bli mer forståelsesfull, kjærlig og mild. Det er dette som karakteriserer modenhet i Kristus.

Nå forstår jeg hva Peter og Paulus sier, som er:

"Ikke frykt det som ligger foran. Kom alltid i hu Guds Ord, gjennom alle ting. Og i mellomtiden kan du la den Hellige Ånd gjøre deg til en annerledes, mer Kristus-lik person."

Gud har bestemt at alle våre lidelser, alle våre plager, alle våre alvorlige prøvelser skal dra oss nærmere til ham. Det er slik at smerte og lidelse vil enten forherde deg eller føre deg til en total avhengighet av Faderens kjærlighet. Du vil enten slutte med å be og stole på ham, eller du vil kaste alle dine bekymringer og din fremtid på ham.

Vi har fått den indre styrke for at vi skal være i stand til å si: "Ingenting av dette får meg til å vakle." Det er Guds budskap til oss i disse tider. Halleluja! ?

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1270/>